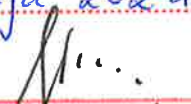


ODPIS

Sygn. akt II SA/Ke 63/24

Wyrok z dnia 13 marca 2024 r.
syg. akt II SA/Ke 63/24
jest prawomocny
od dnia 9 maja 2024 r.
Podpis sędziego: 



WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2024 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Kielcach

w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Krzysztof Armański
Sędziowie	Sędzia WSA Beata Ziomek Sędzia WSA Jacek Kuza (spr.)
Protokolant	Starszy inspektor sądowy Karolina Chrapkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 marca 2024 r.
sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego w Opatowie
na uchwałę Rady Miejskiej w Iwaniskach
z dnia 27 czerwca 2022 r. nr LXIV/303/2022
w przedmiocie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy

- I. **stwierdza nieważność § 7 ust. 1 i 4 załącznika do zaskarżonej uchwały;**
- II. **oddala skargę w części dotyczącej żądania stwierdzenia nieważności § 6 ust. 1 pkt 2 załącznika do zaskarżonej uchwały;**
- III. **umarza postępowanie w pozostałej części.**



Własnoręcznie podpisany na oryginale

Za zgodność z oryginałem

świadczy

Starszy Inspektor Sądowy


Karolina Chrapkiewicz



UZASADNIENIE

Rada Miejska w Iwaniskach, działając na podstawie art. 18 ust. 1 i 2 pkt 15 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2022 r. poz. 559), zwanej dalej „u.s.g.”, oraz art. 4 ust. 1 i 2 pkt 1 lit. c i d oraz pkt 3, 6, 7 i 8 ustawy z 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (tekst jedn. Dz. U. z 2021 r. poz. 888 ze zm.), zwanej dalej „u.c.p.g.”, po zasięgnięciu opinii Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego, podjęła 27 czerwca 2022 r. uchwałę nr LXIV/303/2022 w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Iwaniska, w brzmieniu stanowiącym załącznik do niniejszej uchwały.

W § 1 uchwały wskazano, że podlega ona ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Województwa Świętokrzyskiego i wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 2022 r.

Z kolei w § 6 ust. 1 pkt 2 załącznika do tej uchwały zatytułowanego „Regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Iwaniska”, zwanego dalej Regulaminem, postanowiono, że osoby będące właścicielami lub opiekunami zwierząt domowych są zobowiązane do zachowania środków ostrożności, a w tym niepozostawiania zwierzęcia bez nadzoru osób dorosłych. W § 7 ust. 1 Regulaminu stwierdzono, że utrzymywanie zwierząt gospodarskich jest zabronione na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, oznaczonych w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego jako takie. W § 7 ust. 4 natomiast postanowiono, że prowadzący chów zwierząt gospodarskich na terenach wymienionych w ust. 3 niniejszego Regulaminu (t.j. na pozostałych poza wymienionymi w § 7 ust. 1 i 2, terenach wyłączonych z produkcji rolnej) są zobowiązani:

- 1) przestrzegać przepisów sanitarno-epidemiologicznych,
- 2) gromadzić i usuwać powstające odpady i nieczystości w sposób zgodny z prawem, w tym zwłaszcza z wymogami niniejszego regulaminu i nie powodować zanieczyszczenia nieruchomości oraz wód powierzchniowych i podziemnych,
- 3) pszczoły trzymać w ulach tak, aby wylatujące i przylatujące pszczoły nie stanowiły uciążliwości dla właścicieli nieruchomości sąsiednich. Wreszcie w § 8 ust. 1 postanowiono, że nieruchomości położone na terenie gminy Iwaniska co najmniej raz w roku podlegają deratyzacji.

W skierowanej do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach, skardze na powyższą uchwałę, Prokurator Rejonowy w Opatowie, uchwale tej

zarzucił istotne naruszenie prawa to jest:

1. art. 7 i art. 94 Konstytucji RP oraz art. 4 ust. 2 pkt 8 u.c.p.g., poprzez przekroczenie delegacji ustawowej w § 8 ust. 1 regulaminu;
2. art. 7, art. 31 ust. 3, art. 94 Konstytucji RP i 4 ust. 2 pkt 6 u.c.p.g. w § 6 ust. 1 pkt 2 regulaminu;
3. art. 7, art. 31 ust. 3, art. 94 Konstytucji RP oraz 4 ust. 2 pkt 6 u.c.p.g. w § 7 ust. 1 regulaminu;
4. art. 7, art. 31 ust. 3, art. 94 Konstytucji RP oraz 4 ust. 2 pkt 7 u.c.p.g. polegające na przekroczeniu zakresu upoważnienia ustawowego w § 7 ust. 3 regulaminu;
5. art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2019 r. poz. 1461) art. 2 i art. 88 ust. 1 Konstytucji RP - poprzez wewnętrzną sprzeczność w treści § 3 uchwały, polegającą na wyznaczeniu dwóch rozbieżnych dat wejścia w życie uchwały, tj. po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Świętokrzyskiego z mocą obowiązującą od dnia 1 sierpnia 2022 r.

Mając powyższe na uwadze skarżący Prokurator wniósł o stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały w całości.

W uzasadnieniu skargi jej autor, odnośnie § 6 ust. 1 pkt 2 załącznika do zaskarżonej uchwały wskazał, że ograniczenia ustalane przez radę gminy nie mogą obejmować nieruchomości stanowiących własność osób utrzymujących takie zwierzęta. Tymczasem taki właśnie charakter ma § 6 ust. 1 pkt 2 załącznika do zaskarżonej uchwały, który przewiduje dla osób będących właścicielami obowiązki niezależnie od miejsca przebywania zwierzęcia.

Postanowienia przewidziane w § 7 ust. 1 i 3 załącznika do regulaminu niewątpliwie wkraczają w sferę prawną uregulowaną przepisami ustawowymi, w tym prawa administracyjnego oraz cywilnego w odniesieniu do stosunków sąsiedzkich, przez co należy uznać je za zbędne.

Zapis § 8 ust. 1 załącznika do regulaminu nakłada na właścicieli nieruchomości obowiązki przeprowadzenia na terenie swoich nieruchomości deratyzacji w sytuacji, gdy art. 4 ust. 2 pkt 8 u.c.p.g. nakłada obowiązek wyznaczania obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzenia na radę gminy.

Konkludując, skarżący stwierdził, że charakter wymienionych naruszeń prawa, ich doniosłość i liczba wskazują, że zaskarżona uchwała winna być uznana za

nieważną w całości. Zważył, że wyeliminowanie § 8 ust. 1 regulaminu, w kontekście brzmienia § 8 ust. 2, spowoduje niewyczerpanie delegacji ustawowej w zakresie wyznaczania obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania, co z kolei skutkować będzie niekompletnością uchwały. Nadto dalsza eliminacja wadliwych przepisów spowodowałaby to, że uchwała nie stanowiłaby jednej całości, lecz w istocie zbiór niespójnych przepisów.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie, nie formułując jednak jakichkolwiek zastrzeżeń wobec zarzutów skargi. Do odpowiedzi dołączył natomiast uchwałę Rady Miejskiej w Iwaniskach nr LXXXV/412/2023 z 24 lipca 2023 r. w sprawie zmiany uchwały Rady Miejskiej w Iwaniskach nr LXIV/303/2022 z 27 czerwca 2022 r. w sprawie uchwalenia regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Iwaniska.

W piśmie z 6 marca 2024 r. Prokurator cofnął skargę w części, tj. co do zarzutów sformułowanych w pkt. 1, 4 i 5 skargi, dotyczących § 3 zaskarżonej uchwały oraz § 8 ust. 1 i § 7 ust. 3 załącznika do tej uchwały. Podtrzymał natomiast pozostałe zarzuty sformułowane w pkt. 2 i 3 skargi dotyczące istotnego naruszenia prawa w § 6 ust. 1 pkt 2 oraz § 7 ust. 1 załącznika do zaskarżonej uchwały. Dodatkowo natomiast zarzucił zaskarżonej uchwale istotne naruszenie prawa, tj. art. 7, art. 31 ust. 3, art. 94 Konstytucji RP oraz art. 4 ust. 2 pkt 7 u.c.p.g., polegające na przekroczeniu zakresu upoważnienia ustawowego w § 7 ust. 4 Regulaminu, poprzez nałożenie na prowadzących chów zwierząt gospodarskich obowiązków:

- 1) przestrzegania przepisów sanitarno-epidemiologicznych,
- 2) gromadzenia i usuwania powstających odpadów i nieczystości w sposób zgodny z prawem, w tym zwłaszcza z wymogami niniejszego regulaminu i nie powodować zanieczyszczenia nieruchomości oraz wód powierzchniowych i podziemnych,

- 3) trzymania pszczoł w ulach tak, aby wylatujące i przylatujące pszczoły nie stanowiły uciążliwości dla właścicieli nieruchomości sąsiednich,

- podczas, gdy przepisy te wkraczają w sferę prawną uregulowaną przepisami prawa o randze ustawowej.

W konsekwencji Prokurator wniósł o stwierdzenie nieważności tylko § 6 ust. 1, § 7 ust. 1 oraz § 7 ust. 4 załącznika do zaskarżonej uchwały z 27 czerwca 2022 r.

W uzasadnieniu tego pisma Prokurator wyjaśnił, że w wyniku omyłki sformułował w skardze zarzuty odnoszące się częściowo do przepisów uchwały nr

LXXXV/412/2023 z dnia 24 lipca 2023 r. nowelizującej zaskarżoną uchwałą nr LXIV/303/2022 z dnia 27 czerwca 2022 r. Uzasadniając dodatkowo podniesiony zarzut i żądanie stwierdzenia nieważności § 7 ust. 4 Regulaminu, skarżący wskazał, że postanowienia zawarte w tym przepisie wkraczają w sferę prawną uregulowaną przepisami ustawowymi, w tym prawa administracyjnego oraz cywilnego w odniesieniu do stosunków sąsiedzkich, przez co należy uznać je za zbędne.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Kielcach zważył, co następuje:

Skarga jest częściowo zasadna.

Na wstępie należy wyjaśnić, że zgodnie z art. 60 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 1634 ze zm.), zwanej dalej p.p.s.a. skarżący może cofnąć skargę. Cofnięcie skargi wiąże sąd. Jednakże sąd uzna cofnięcie skargi za niedopuszczalne, jeżeli zmierza ono do obejścia prawa lub spowodowałoby utrzymanie w mocy aktu lub czynności dotkniętych wadą nieważności.

Ponieważ dokonane przez Prokuratora w piśmie z 6 marca 2024 r. cofnięcie skargi, motywowane rzeczywistym, omyłkowym zaskarżeniem przepisów innej uchwały, niż zaskarżona w niniejszej sprawie uchwała Rady Miejskiej w Iwaniskach nr LXIV/303/2022 oraz zaskarżeniem przepisu § 3 tej uchwały o brzmieniu nieistniejącym w tej uchwale – nie zmierzało do obejścia prawa, ani też nie powodowało utrzymania w mocy aktu dotkniętego wadą nieważności, Sąd na podstawie art. 60 p.p.s.a. umorzył postępowanie w części dotyczącej żądania stwierdzenia nieważności § 8 ust. 1, § 7 ust. 3 załącznika do zaskarżonej uchwały oraz § 3 samej tej uchwały.

Zasadna okazała się skarga w części dotyczącej żądania stwierdzenia nieważności § 7 ust. 1 i 4 Regulaminu.

Zgodnie z art. 3 § 2 pkt 5 p.p.s.a., kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego. Zgodnie z art. 147 § 1 p.p.s.a. sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6, stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo

stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności.

Z treści art. 91 ust. 1 i 4 u.s.g. wynika, że przesłanką stwierdzenia nieważności uchwały organu samorządu gminnego jest istotna sprzeczność uchwały z prawem. W orzecznictwie podkreśla się, że opierając się na konstrukcji wad powodujących nieważność oraz wzruszalność decyzji administracyjnych, można wskazać rodzaje naruszeń przepisów, które trzeba zaliczyć do istotnych, skutkujących nieważnością uchwały organu gminy. Do nich należy naruszenie: przepisów wyznaczających kompetencję do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego - przez wadliwą ich wykładnię - oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał.

Rada gminy obowiązana jest przestrzegać zakresu upoważnienia ustawowego udzielonego jej przez ustawę w zakresie tworzenia aktów prawa miejscowego, a w ramach udzielonej jej delegacji w tych działaniach nie może wkraczać w materię uregulowaną ustawą. Uchwała rady gminy musi bowiem respektować unormowania zawarte w aktach wyższego rzędu, a prawo miejscowe może być stanowione w granicach upoważnień zawartych w ustawie (art. 87 ust. 2 i art. 94 Konstytucji).

Zaskarżona uchwała została podjęta w wykonaniu delegacji ustawowej określonej w art. 4 u.c.p.g. Zgodnie z art. 4 ust. 1 u.c.p.g., rada gminy, po zasięgnięciu opinii państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, uchwała regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, zwany dalej "regulaminem"; regulamin jest aktem prawa miejscowego.

Przechodząc do merytorycznej oceny zaskarżonej uchwały wskazać należy, że § 7 ust. 1 załącznika do niej wprowadził zakaz utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, oznaczonych w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego jako takie. Skarżący Prokurator zarzucił, że taki zapis wprowadza całkowity zakaz utrzymywania zwierząt gospodarskich na określonych w nim terenach, podczas gdy zakaz utrzymywania zwierząt gospodarskich nie może dotyczyć całego terenu wyłączonego z produkcji rolniczej, a jedynie określonego obszaru lub poszczególnych nieruchomości, co wynika z ustawowego upoważnienia zamieszczonego w art. 4 ust. 2 pkt 7 u.c.p.g. Podzielając taki pogląd mający oparcie w orzecznictwie sądów administracyjnych (por. wyrok WSA w Warszawie z 4 marca 2017 r., VIII SA/Wa 180/17), należy zauważyć, że omawiany zapis jest jednak wadliwy również z innego powodu.

Odwołuje się on bowiem do oznaczenia terenów wyłączonych z produkcji rolniczej w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego, które to oznaczenie w tych planach nie występuje. Jak wynika bowiem z dostępnych, uchwalonych planów zagospodarowania przestrzennego gminy Iwaniska, tereny wyłączone z produkcji rolniczej, czy tym bardziej tereny wyłączone z produkcji rolniczej, na których zabronione jest utrzymywanie zwierząt gospodarskich, nie tylko nie zostały w nich zdefiniowane, ale nawet takie określenia w tych planach nie występują. Przykładowo w uchwale nr XXXVI/148/2016 Rady Gminy Iwaniska z dnia 17 października 2016 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obejmującego obszar obrębu nr 7 – Jastrzębska Wola w gminie Iwaniska (Dz. Urz. Woj. Świętokrzyskiego 2016.3634), zwanej dalej mpzp Jastrzębska Wola, oznaczone zostały odpowiednim symbolem literowym tereny rolnicze oraz wskazano tereny, dla których ustalono takie właśnie przeznaczenie podstawowe. Na szeregu terenów o przeznaczeniu podstawowym innym niż rolnicze, przewidziano jednak jako przeznaczenie dopuszczalne różne formy rolniczego użytkowania terenu (np. § 19 pkt 4 mpzp Jastrzębska Wola). Takie zapisy powodują, że precyzyjne i jednoznaczne określenie, które z terenów na obszarze gminy Iwaniska są wyłączone z produkcji rolniczej – nie jest możliwe.

Przede wszystkim jednak należy zauważyć, że niezdefiniowane w u.c.p.g., w zaskarżonej uchwale, ani też w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego obowiązujących na terenie gminy Iwaniska określenie „terenów wyłączonych z produkcji rolniczej”, w systemie prawa ma definicję pozwalającą na jego doprecyzowanie. Zgodnie bowiem z art. 4 pkt 11) ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz.U.2021.1326 t.j.), ilekroć w ustawie jest mowa o wyłączeniu gruntów z produkcji - rozumie się przez to rozpoczęcie innego niż rolnicze lub leśne użytkowanie gruntów; nie uważa się za wyłączenie z produkcji gruntów, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 3, jeżeli przerwa w rolniczym użytkowaniu tych obiektów jest spowodowana zmianą kierunków produkcji rolniczej i trwa nie dłużej niż 5 lat. Wynika stąd, że wyłączeniem gruntów z produkcji rolniczej nie jest przeznaczenie takich gruntów na cele nierolnicze w planie miejscowym. Dopiero rozpoczęcie zgodnego z planem i innego niż rolnicze użytkowania gruntów jest wyłączeniem gruntu z produkcji rolniczej. Także decyzja o zezwoleniu na wyłączenie gruntów z produkcji rolniczej, o której mowa w art. 11 ust. 1 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, nie jest aktem administracyjnym rozstrzygającym o tym

czy nastąpiło wyłączenie gruntów z produkcji rolniczej. Decyzja taka, jak wynika z art. 11 ust. 1 powołanej ustawy, nie jest bowiem wymagana w przypadku wyłączenia z produkcji rolniczej wszystkich rodzajów gruntów. Ponadto w art. 28 ust. 2 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych stanowi się, że w razie stwierdzenia, że grunty przeznaczone w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego na cele nierolnicze lub nieleśne zostały wyłączone z produkcji bez decyzji, o której mowa w art. 11 ust. 1 i 2 powołanej ustawy, decyzję taką wydaje się z urzędu, podwyższając jednocześnie wysokość należności o 10%. Z przepisu tego wynikają zatem dwa wnioski. Po pierwsze kolejność postępowania sprowadzająca się do tego, że najpierw w planie miejscowym grunt powinien być przeznaczony na cele nierolnicze (art. 7 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych), a potem dopiero wyłączony z produkcji rolniczej. Zatem wyłączenie gruntu z produkcji rolniczej to faktyczne działanie posiadacza gruntu polegające na rozpoczęciu innego niż rolnicze użytkowanie gruntu przeznaczonego w planie miejscowym na cele nierolnicze. Tak też należy rozumieć użyte w art. 4 ust. 2 pkt 7 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach sformułowanie "na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej". Inaczej mówiąc, art. 4 ust. 2 pkt 7 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach dotyczy terenów, na których rozpoczęto inne niż rolnicze użytkowanie gruntów (por. wyrok WSA w Gdańsku z 18 kwietnia 2012 r., II SA/Gd 812/11, wyrok WSA w Warszawie z 10 lutego 2017 r., IV SA/Wa 2661/16). Należy więc przyjąć, że art. 4 ust. 2 pkt 7 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach nie stanowi podstawy do wprowadzenia w uchwalanym przez Radę Miejską w Iwaniskach regulaminie utrzymania czystości i porządku na terenie gminy zakazu utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, oznaczonych w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego jako takie.

Konsekwencją opisanego wyżej, wadliwego określenia w § 7 ust. 1 zaskarżonego Regulaminu, terenów wyłączonych z produkcji rolniczej, była wadliwość § 7 ust. 4 tego Regulaminu. Nakładając bowiem w tym przepisie na prowadzących chów zwierząt gospodarskich konkretne obowiązki z tym związane, Rada Miejska w Iwaniskach odniosła dyspozycję tego przepisu do terenów wymienionych w ust. 3 tego Regulaminu. Ten zaś przepis, a w konsekwencji również § 7 ust. 4, dotyczy „pozostałych terenów wyłączonych z produkcji rolnej”. Skoro więc określenie terenów wyłączonych z produkcji rolniczej zastosowane w § 7 ust. 1 Regulaminu jest nieprecyzyjne, niejasne i przez to wadliwe, to w konsekwencji

również dopełnienie zbioru terenów wyłączonych z produkcji rolniczej dokonane w § 7 ust. 3 i w konsekwencji w § 7 ust. 4 Regulaminu, obarczone jest tą samą, istotną wadą prawną. Również więc z tego powodu, oprócz zarzucanego w skardze przekroczenia zakresu delegacji ustawowej, Sąd stwierdził nieważność obu tych przepisów. W tej sytuacji zbędne było odnoszenie się do tych zarzutów skargi, które dotyczyły zastrzeżeń Prokuratora co do poszczególnych nakazów zamieszczonych w § 7 ust. 4 pkt 1, 2 i 3 Regulaminu.

Nie zasługiwało natomiast na uwzględnienie żądanie skargi dotyczące § 6 ust. 1 pkt 2 Regulaminu. Przepis ten stanowi, że osoby będące właścicielami lub opiekunami zwierząt domowych są zobowiązane do zachowania środków ostrożności, a w tym niepozostawiania zwierzęcia bez nadzoru osób dorosłych. Uzasadniając to żądanie Prokurator wyjaśnił, że art. 4 ust. 2 pkt 6 u.p.c.g. stanowiący ustawową podstawę zaskarżonej regulacji odnosi się wyłącznie do obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do użytku wspólnego. Ograniczenia ustalone przez radę gminy nie mogą zatem obejmować nieruchomości stanowiących własność osób utrzymujących takie zwierzęta. Tymczasem taki właśnie charakter ma, zdaniem Prokuratora, § 6 ust. 1 pkt 2 załącznika do zaskarżonej uchwały, który przewiduje dla osób będących właścicielami obowiązki niezależnie od miejsca przebywania zwierząt.

Z taką oceną jednak nie można się zgodzić.

O ile prawdą jest, że delegacja z art. 4 ust. 2 pkt 6 u.p.c.g. dotyczy tylko terenów przeznaczonych w gminie do wspólnego użytku, w związku z czym nie upoważnia rady gminy do nakładania na osoby utrzymujące zwierzęta domowe obowiązków związanych z utrzymaniem tych zwierząt dotyczące nieruchomości należących do tych osób, to nie można zgodzić się z twierdzeniem Prokuratora, że zaskarżony przepis taki obowiązek nałożył. Literalna wykładnia samego tylko zaskarżonego przepisu § 6 ust. 1 pkt 2 Regulaminu istotnie może wywoływać wątpliwość co do zakresu terytorialnego obowiązywania zawartego w tym przepisie nakazu adresowanego do właścicieli lub opiekunów zwierząt domowych. Przepis ten bowiem tego zakresu nie wyjaśnia. Zasady wykładni systemowej pozwalają jednak na jednoznaczne wyjaśnienie tej wątpliwości. Rozdział 5 Regulaminu, w którym znalazł się omawiany przepis, nosi tytuł „Obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mające na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz

przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku”, co stanowi wierne powtórzenie delegacyjnego przepisu art. 4 ust. 2 pkt 6 u.c.p.g. Przy braku wyraźnego uściślenia, jakich nieruchomości dotyczy zaskarżony przepis § 6 ust. 1 pkt 2 Regulaminu, należy więc przyjąć, że odnosi się tylko do terenów przeznaczonych do wspólnego użytku, a nie do terenów nieruchomości właścicieli lub opiekunów zwierząt domowych.

Takie sformułowanie zaskarżonych przepisów § 7 ust. 1 i 4 załącznika do zaskarżonej uchwały, narusza przy tym wymóg określoności prawa

Z przedstawionych wyżej względów Sąd, na podstawie art. 147 p.p.s.a. stwierdził nieważność zaskarżonej uchwały w części wskazanej w punkcie I sentencji wyroku.

Na podstawie natomiast art. 151 p.p.s.a., w punkcie II wyroku Sąd oddalił skargę w części dotyczącej żądania stwierdzenia nieważności § 6 ust. 1 pkt 2 załącznika do zaskarżonej uchwały.



Właściwe podpisy na oryginale

Za zgodność z oryginałem

świadczy

Starszy Inspektor Sądowy

Karolina Chrapkiewicz

Karolina Chrapkiewicz

—